

# Maquiavel es passeja pel Nou Camp

Després de la victòria de Núñez sobre Cambra, han quedat palesos molts aspectes d'unes eleccions que han esdevingut «més que unes eleccions». Un d'ells és el polític, factor decisiu que tots dos candidats han usat com a punt clau de la seva estratègia de promoció, i que Núñez ha emprat amb la seva mestria habitual.

Eduard Company

**E**l F.C. Barcelona, després d'una llarga i densa campanya electoral, ja té nou president: **Josep Lluís Núñez**. Amb 25.441 vots (el 58,27 per cent dels vots), Núñez ha superat **Sixte Cambra**, que sols n'ha aconseguit 17.609 (el 40,33 per cent).

Els resultats electorals han estat ben rebuts per tots dos ex-candidats, sabent guanyar i sabent perdre, respectivament, després d'una pugna on no han estalviat cap mena de mitjans per fer-se amb la presidència. En realitat, els crits de «Núñez, Pinochet», i de «Barça sí, Núñez no» que van sentir-se al Nou Camp abans de l'inici del partit Barça-Madrid, tot just saber-se els resultats electorals, van recordar una mica la primera Recopa d'Europa guanyada pel F.C. Barcelona, el 1979, a Basilea. Però aquesta volta els crits no van ser intensos i reiterats com l'any de la Recopa. Ni Núñez, evidentment, va dimitir, com aleshores.

A Cambra se'l va vincular des d'un bon principi a Convergència, donat que tenia d'assessor d'imatge **Josep Maria Jané**, el mateix que el president de la Generalitat, **Jordi Pujol**. La relació és la següent: TV3-televisió autonòmica-Presidència de la Generalitat-CiU. I l'oposició a CiU és el grup parlamentari socialista, que per això formula una pregunta a la mesa del Parlament sobre l'actuació de TV3 en les eleccions de dissabte, perquè l'han cregut favorable a Cambra.

En les primeres eleccions obertes a la presidència del F.C. Barcelona, l'any 1978, que Núñez va guanyar pels pèls a **Ferran Ariño** —715 vots d'avantatge—, l'actual president va fer córrer el rumor que el seu adversari més temut estava vinculat al PSUC. Enguany ho ha fet amb Cambra, relacionant-lo amb Convergència. En les altres eleccions, en ple estiu i amb caràcter extraordinari l'any 1981, i les ordinàries de l'any 1985, no va haver d'usar aquests mètodes. Sols ell va reunir les signatures per a ser candidat.

La causa per usar l'ardit de relacionar políticament els seus adversaris no



Josep Lluís Núñez, president del F.C. Barcelona.

és casual. En estudis fets sobre el perfil del soci blau-grana, es destaca el fet que un 60 per cent, aproximadament, són simpatitzants de Convergència, i pels voltants del 40 per cent ho són del PSC-PSOE. El que el soci barcelonista no admet, en un 90 per cent, segons el mateix estudi, és que el club es polititzi a nivell de partits, tot i que reconeix el component polític, sobretot nacionalista, del F.C. Barcelona.

Estendre el rumor de vinculacions a partits concrets, és una manera de desacreditar un candidat de forma decisiva. I Núñez ho ha tingut molt en compte. Tant pel que fa als adversaris com per la part que li toca. Un exemple: quan tots els diaris barcelonins van fer-se ressò de les reunions de Núñez amb el secretari general de la Presidència de la Generalitat, **Lluís Prenafeta**, els assessors d'imatge de Núñez van evitar fer cap desmentiment, ja que això comportaria inflar i publicitar un tema que el perjudicaria més que no l'afavoriria.

L'estratègia seguida per Sixte Cambra sols podia basar-se en un punt. En el personalisme de Núñez. Aquest candidat va acusar durament Núñez de

dictador i totalitari. D'aquí els crits de «Núñez, Pinochet» que van escoltar-se l'1 d'abril al Nou Camp. La consigna havia quallat en un sector d'aficionats. Però no amb la mateixa eficàcia que l'estratègia de Núñez.

I, d'altra banda, els independents. Opositors a Núñez, van signar un manifest contra la seva continuïtat. Entre aquests cal destacar **Josep Benet, Jaume Lorés, Quim Monzó, Manuel Ibàñez Escofet, Miquel de Moragues, Vicenç Villatoro, Avel·lí Artís Gener, Lluís Racionero, Jaume Perich i Josep Lluís Carod Rovira**.

Sigui com sigui, Núñez continua a la presidència de Can Barça. I els quinze anys de mandat indiquen, si més no, que és una persona que sap guanyar el poder i mantenir-lo. Per la picaresca esgrimida —les llistes de socis i un llarg etcètera—, i pels tripijocs polítics, el que sembla clar és que Núñez deu haver estudiat en profunditat Maquiavel. I molt, molt bé. Si es té en compte que el «Barça triomfant», dissabte passat, contra el Real Madrid, va dir adéu a una altra lliga, l'enèsima en la seva gestió. □